

ת"ד 9785/01/17 - מדינת ישראל נגד ויסאם עזאם

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת

ת"ד 9785-01-17 מדינת ישראל נ' עזאם
לפני כבוד השופט בסאם קנדלפת
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם ויסאם עזאם

הכרעת דין

1. אחד נוטל את ההגה לידי מבלי שהחזיק ומבלי שקיבל רישיון נהיגה מעודו, נוהג ברכב, במהירות גבוהה, במרכזו של יישוב בכביש סואן ביום חג, מגיע לצומת דרכים ומתנגש ברכב של אחר שחוצה את הצומת במהלך פניה שמאלה; מעוצמת ההתנגשות, מחמת המהירות של הראשון, נגרם הרס רב לרכב השני ולעוד רכבים מסביב ואף נעקר מיסודו מעקה בטיחות להולכי רגל בשפת הכביש אשר עף לעברו של נער שעומד במקום סמוך ונפגע קשות.

אך ראו זה פלא, מבין השניים בחרה המאשימה דווקא בנהג השני כמי שאחראי לגרימת התאונה ותוצאותיה המזיקות והעמידה אותו לדין פלילי במסגרת תיק זה, בעוד שהראשון יצא פטור בלא כלום בכל הנוגע לגרימת התאונה, והואשם - בנפרד - רק בעבירה של נהיגה (סתם) ללא רישיון נהיגה, בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה.

מי אחראי לגרימת התאונה? בישיבה האחרונה בתיק זה (בתום הבאת הראיות ולאחר שהוגשו סיכומי הצדדים לעניין האשמה), הודעתי על זיכוי הנאשם מהאשמה המיוחסת לו בכתב האישום, וקבעתי כי נימוקי הכרעת הדין יומצאו לבאי כוח הצדדים בכתב (בהתאם לסעיף 183 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982). ואלה טעמי הזיכוי.

2. לכאורה, כפי גישת המאשימה, אין פשוט מפתרונה של הקושיה וזה נעוץ בהוראת תקנה 64(א)(2) לתקנות התעבורה אשר קובעת בחלקה הרלבנטי כך: **"נוהג רכב, המתקרב לצומת או הנמצא בצומת ועומד לפנות שמאלה ... יתן זכות קדימה לרכב הבא ממולו והנמצא בצומת או קרוב לצומת ..."**.

כך, כטענת המאשימה, האחריות לגרימת התאונה רובצת לפתחו של הנהג השני - הנאשם - אשר פנה שמאלה

ולא כיבד את זכות הקדימה של הראשון שבא ממולו. די היה בכך מבחינת המאשימה (והמשטרה) כדי לסיים את מלאכת חקירת נסיבות התאונה בתיק זה ולהעמיד את הנאשם לדין.

אך אין בידי לאמץ פתרון שגוי זה שחסר בו ניתוח נכון ומעמיק של העובדות והשלכתן על קביעת האחריות הפלילית של המעורבים בתאונה. מנגד, מצאתי צדק רב בטענות ההגנה, כפי שסוכמו על ידי הסנגור המלומד, עוה"ד מחמוד סעד, אשר מפריכות את האשמה שיוחסה לנאשם מיסודה.

אכן, הכלל הקבוע בתקנה 64(א)(2) הנ"ל בא להוסיף ולהבהיר לנהג מהו אותו סטנדרט התנהגות הנדרש בכל הנוגע לפניה שמאלה בצומת, אך אין זה חזות הכול. המבחן הקובע הוא מבחן האשמה והשאלה היא לעולם שאלת גדרה של חובת הצפיות הראויה. כללי זכות הקדימה אין בהם פתרון קסם לכל מקרה, ולעתים - כך הוא המצב בענייננו - קביעת אחריותו הפלילית של הנהג הפוגע (כביכול) הופכת מורכבת יותר, במיוחד כאשר המאשימה מבקשת להרשיעו בדין בלא שנערכו תחשיבים שיבססו את אחריותו כיאות. אסביר.

3. הנאשם מואשם בעבירות של נהיגה בחוסר זהירות, בניגוד לתקנה 21(ג) לתקנות התעבורה (בצירוף סעיפים 68 ו- 62 לפקודת התעבורה); אי מתן זכות קדימה בפניה שמאלה, בניגוד לתקנה 64(א)(2) לתקנות התעבורה (בצירוף סעיפים 68 ו- 62 לפקודת התעבורה); התנהגות הגורמת נזק לאדם ולרכוש, בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה (בצירוף סעיפים 68, 62 ו- 38(3) לפקודת התעבורה).

התאונה אירעה ביום 14.9.2016 אחרי הצהריים, במרכז כפר מגאר. בכתב האישום נטען כי הנאשם נהג רכבו (מסוג מזדה) בלא זהירות בכך שפנה שמאלה בצומת מבלי לתת זכות קדימה לרכב (מסוג סיאט) הבא ממולו ובכך חסם את דרכו ואירעה התנגשות בין שני כלי הרכב. רכב הסיאט היה נהוג על ידי תמיר דגש (להלן: "דגש"), שמעולם לא קיבל רישיון נהיגה מכל סוג שהוא.

כתוצאה מההתנגשות, רכב הסיאט שהגיע ממול לא נעצר אלא, מעוצמת התנע, המשיך בכיוון תנועתו, סובב את רכב המזדה של הנאשם וזרקו לעבר רכב (מסוג פורד) שנסע מאחורי המזדה, המשיך ופגע במעקה בטיחות להולכי רגל בשפת הכביש, עקר את המעקה והעיף אותו לעבר רכב חונה (מסוג שברולט) וחלקי המעקה פגעו בהולך רגל, צעיר בשם רונן בדר, שעמד סמוך לרכב השברולט. רכב הסיאט של דגש המשיך ולא נעצר אלא לאחר שפגע - אף הוא - ברכב הפורד שנסע מאחורי רכב המזדה של הנאשם (ראו סעיף 14 לדוח הבוחן ת/4). הרס רב נגרם עקב ובגין התאונה וחבלות חמורות להולך הרגל.

4. מוסכם על שני הצדדים כי דגש נהג ברכב בלי רישיון נהיגה, אך הם נחלקו ביניהם בשאלת מהירות נסיעת רכבו של דגש. הצדדים גם חלוקים בשאלה אם הנאשם פנה שמאלה בצומת (כטענת עדי התביעה), או שרכבו רק סטה מנתיב הנסיעה כאשר יצא ממקום חנייתו בשול הדרך והשתלב בתנועה בכביש (כטענת הנאשם).

בשאלה אחרונה זו אני מקבל כמהימנה את גרסתם של עדי התביעה, מר דגש וחברו מר איסר אבו ג'נב שנסע עמו ברכב, ובנוסף מר פח'רי פואז (להלן: "פואז"), נהג רכב הפורד שנסע מאחורי רכב המזדה של הנאשם, באשר כולם מסרו כי התאונה אירעה במהלך פניה שמאלה של רכב הנאשם בצומת. גרסתם זו נתמכת גם בעדותו של הבוחן, רס"ב בוריס צרנובלסקי (ראו פרוטוקול מיום 7.2.2018), ובממצאים הפיזיים מהשטח אשר מלמדים על מקום התרחשות התאונה (ראו תרשים תאונת דרכים ת/3). הנאשם מצד שני ניסה להרחיק עצמו ככל האפשר מהצומת ומביצוע פניה שמאלה בו, על מנת שלא ייחשב כמי שלא נתן זכות קדימה לרכבו של דגש שהגיע ממול. אינני מקבל את גרסתו של הנאשם בנקודה זו, אך עם זאת אין בקביעה זו כדי להכריע את הכף לחובתו של הנאשם - כפי שאסביר בהמשך.

5. אשר למהירות נסיעת רכבו של דגש, אני נותן אמון מלא בעדותו של הנאשם שהעיד בפניי שרכבו של דגש הגיע "במהירות מטורפת" (פרוטוקול מיום 1.7.2018, עמ' 15, שורות 3-7), וכך גם בהודעתו במשטרה ציין כי ראה את הרכב של דגש מרחוק אך בשל מהירות נסיעת הרכב לא התאפשר לו לעשות דבר וזה התנגש בו (ת/6 - הודעה מיום 21.9.2016, שורה 16), ובהמשך חזר והדגיש כי התאונה אירעה "בגלל מהירות של רכב שני [של דגש] וגם אין לנהג סיאט [דגש] רישיון נהיגה" (שם, שורה 38). חיזוק לעדותו של הנאשם בהקשר זה ניתן למצוא באמרתו של הנהג מר פואז כפי שנמסרה בעל פה לשוטר הראשון שהגיע לזירת התאונה, רס"מ עאדל חווא, והדברים תועדו בכתב בדוח פעולה מאותו יום (ת/8). מר פואז מסר לשוטר כי כאשר הנאשם "רצה לחצות את הצומת", הגיע רכב הסיאט [של דגש] "במהירות והתנגש ברכב המזדה [של הנאשם] והעיף אותו ..". דוח הפעולה ת/8 הוגש בהסכמה, אך המאשימה בסיכומיה התנגדה לקביעת ממצאים על סמך אמרתו הנ"ל של פואז לאור הכלל הפוסל עדות מפי השמועה.

מר פואז העיד בבית המשפט ובחקירתו הנגדית נשאל אם הוא מאשר את אמירתו הנ"ל לשוטר חווא אך השיב: "אני לא זוכר מה אכלתי אתמול" (פרוטוקול מיום 11.4.2018, עמ' 7, שורה 22). בעקבות תשובתו הנ"ל הוגש דוח הפעולה ת/8 בהסכמה. משנשאל שוב על כך, המשיך פואז והתחמק שוב ממתן תשובה עניינית לשאלת מהירות נסיעת רכבו של דגש וענה: "אני לא בוחן" (שם, עמ' 8, שורה 5). דומני כי בנסיבות אלה חל החריג לכלל הפוסל עדות שמיעה, כפי שקבוע בסעיף 10א(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971, שכן מתן האמרה הוכח במשפט (דוח הפעולה הוגש כאמור בהסכמה), נותן האמרה מר פואז היה עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקור, והעד טוען כי אינו זוכר את דבריו האמורים. אמנם הרישום בדוח הפעולה לא נעשה בו-זמנית עם דברי העד, אבל סמיכות הזמנים בין מתן האמרה בעל פה לבין העלאתה על הכתב בדוח הפעולה באותו יום נותנת מענה הולם לדרישת "אמרה בכתב" שבסעיף 10א ומכשירה את קבלת הדברים כראיה לאמיתות התוכן (השוו: ד"נ 23/85 מדינת ישראל נ' טובול (1988)).

6. הנה כי כן, אין כל ספק כי דגש נהג את רכבו במהירות גבוהה מאוד מעל המהירות המותרת בדרך עירונית, מהירות שהיתה בלתי סבירה בעליל ולא התאימה לתנאי הדרך והתנועה בה, ואשר שללה ממנו את השליטה המוחלטת ברכב (שליטה שממילא לא היתה נתונה בידיו משלא היה כשיר ומורשה לנהוג מלכתחילה ברכב). מסקנה זו נתמכת גם בראיות הפיזיות מהשטח בכל הנוגע לעוצמת ההתנגשות ולממדי ההרס שרכבו של דגש גרם במהלך התאונה. רכב פרטי (שאינו רכב משא כבד) אשר היה מסוגל לסובב רכב אחר ולזרוק אותו בעוצמה לאחור ולהמשיך ולהתנגש במעקה בטיחות מברזל לעקור אותו ולהעיף אותו

ואחר כך להמשיך ולא לעצור עד שהוא לא מתנגש בעוד רכב שהגיע ממול, זהו רכב שהייתה גלומה בו אנרגיה אדירה בשל המהירות הגדולה שנסע בה, וזו התגלתה בצורה המתוארת לעיל. אם אין זו מהירות עצומה, כי אז מהירות עצומה מהי !!! גם להיגיון ולשכל הישר מקום בפרשנות הראיות ובהערכתן.

7. תמוה בעיני שהבוחן, רס"ב בוריס צרנובלסקי, לא מצא לנכון לחקור בנושא זה והסבריו לגבי מחדל זה מוסיפים עוד תהיות (בלשון המעטה). הבוחן העיד שעוצמת ההתנגשות אינה יכולה להעיד על המהירות (פרוטוקול מיום 7.2.2018, עמ' 4, שורה 23), בניגוד לחוקי הפיזיקה הידועים ולשכל הישר. הבוחן אישר כי לא חקר את העדים בנושא מהירות נסיעת רכבו של דגש (שם, שורה 26), ובמיוחד לגבי עד הראייה פואז שקלט בחושיו את כל ההתרחשויות עובר לתאונה ובמהלכה, הוא הסביר כי "לגבי מהירות לא שאלתי אותו [את פואז] כי הוא לא יכול לתת אינדיקציה. מדובר במרכז הכפר [מגאר] שיש שם תנועה ואי אפשר לנסוע מהר מדי" (שם, עמ' 5, שורות 2-4). אכן צודק הבוחן כי התאונה התרחשה במרכזו של כפר והאפשרות לפתח תאוצה ולצבור מהירות גבוהה באותו אזור היתה מוגבלת. אך דווקא משום כך, ועל רקע עוצמת ההתנגשות שהייתה גלויה לעיני כל, ולנוכח העובדה כי דגש נהג ללא רישיון נהיגה כחוק, זה היה סימן להזהרה שלא לנהל חקירה שגרתית, שטחית ורדודה במקרה זה אלא להעמיק בחקירה בנושא מהירות נסיעת רכבו של דגש, הן באמצעות חקירת עדי ראייה והן בדרך של תחשיבי מתקף ותנע (במידת האפשר) - ולהגיע למסקנות הנכונות לגבי הגורם האמיתי לתאונה.

בהמשך חקירתו הנגדית של הבוחן, ומשהקשה עליו הסנגור והעמיד אותו לעומת ממצאי ההרס של התאונה, הודה הבוחן ואישר כי "הנזקים הם קשים אבל אני לא יודע בדיוק כמה הייתה המהירות ... עם זאת, אני מסכים כי רכב הסיאט הגיע במהירות גבוהה ביחס לרכב הנאשם, אבל הנאשם היה צריך לראות אותו מרחוק ולהיערך בהתאם" (פרוטוקול מיום 7.2.2018, עמ' 5, שורות 16-19).

8. הסתייגות אחרונה זו של הבוחן, שהרעיון המגולם בה עומד מאחורי הגשת כתב האישום כנגד הנאשם, מבטאת הנחה אשר נעדרת בסיס עובדתי נאות לתמיכה בה. ההנחה לפיה "הנאשם היה צריך לראות [את רכבו של דגש] מרחוק ולהיערך בהתאם", אף שאין לשלול מניה וביה את נכונותה בדרך כלל, חייבה בנסיבות המקרה דן את עיגונה בתחשיבים מדויקים - והדבר לא נעשה (השוו: רע"פ 7468/07 לוקשינסקי נ' מדינת ישראל (2012)). בנסיבות המתוארות בפרשה זו מי יתקע כף לידינו שדרך נהיגתו של דגש - שהרהיב עוז ונטל את ההגה לידי ללא רישיון נהיגה כחוק ואף נהג ברכב במהירות בלתי סבירה בעליל - לא ניתקה את הקשר הסיבתי המשפטי שבין התנהגות הנאשם לבין התאונה, ואף לא הפכה את התאונה ל-"בלתי נמנעת" מבחינת הנאשם.

בחקירתו במשטרה נשאל הנאשם מתי ראה לראשונה את רכבו של דגש והוא השיב: "ראיתי אותו מרחוק, אבל ממהירות לא הספקתי לעשות דבר והוא נכנס בי" (ת/6, שורה 16). ברור מתשובתו של הנאשם כי הוא מתייחס בתיאורו זה לרגע ההתנגשות, קרי: לאחר שהחל בפניה שמאלה בצומת, וברגע זה נראה רכבו של דגש מגיח מרחוק לעבר רכבו של הנאשם אשר "לא הספיק לעשות דבר" ואירעה התאונה. אך אין זו השאלה המכרעת. שכן, על מנת להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו יש לתת תשובה לשאלה היכן

היה רכבו של דגש כאשר עמד הנאשם לפנות שמאלה בצומת, ועל שאלה זו לא ניתנה תשובה מדויקת בראיות התביעה, ובוודאי לא בדרך של תחשיבים ברורים. אמנם לרשות הנאשם עמד שדה ראייה לאורך של 100 מטרים מהצומת בכיוון לפניו (ראו סעיף 4 לדוח הבוחן ת/4), אך מרחק זה יכול היה רכבו של דגש לעבור בתוך שלוש וחצי שניות אם נסע במהירות של 100 קמ"ש, זמן שהוא קצר מהדרוש לרכב הנאשם (היוצא ממהירות אפסית) כדי לחצות את הצומת ולהשלים את הפניה שמאלה. זוהי כמוזן דוגמא אחת בלבד, שאינה דמיונית בנסיבות המקרה שבפנינו, שעשויה להוביל למסקנה שרכבו של דגש היה מחוץ לשדה הראייה מקו הצומת עת שהחל הנאשם בפניה שמאלה. אך אין בכוונתי ליטול לעצמי את תפקידו של הבוחן לחקור ואת תפקידה של התביעה שעליה הנטל להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר, ואין מקום שבית המשפט יערוך בעצמו את התחשיבים המשוערים בשביל התביעה והמשטרה (וראו בהקשר זה פסק דינו הנ"ל של בית המשפט העליון בעניין לוקשינסקי, פסקה 38).

לאור האמור, ומשאין בנמצא תחשיבים מספריים וממצאים לגבי מהירות רכבו של דגש והזמן הנגזר מכך שחלף מרגע כניסת הרכב לתחום שדה הראייה של הנאשם ועד למקום ההתנגשות, ומשלא נעשה שחזור של התאונה שבה נבדק הזמן שהיה דרוש לנאשם כדי לבצע את הפניה שמאלה ולהשלימה, ולא נעשתה השוואה בין שני ערכים אלה של זמן - לא ניתן לחייב את הנאשם ברשלנות.

9. למעלה מן הנדרש אציין כי הכלל הקובע זכות קדימה בפניה שמאלה לרכב הבא ממול לפי תקנה 64(א)(2) לתקנות התעבורה אינו חל ביחס לכל רכב הבא מהצד שכנגד אלא אך ורק לגבי רכב "הנמצא בצומת או קרוב לצומת". אין בפני נתונים מספיקים על מנת לקבוע אם רכבו של דגש היה "קרוב לצומת" עת שהחל הנאשם בפניה שמאלה, אם לאו. נהיר כי אין המדובר במושג מוחלט אלא במושג יחסי הנגזר מחובת הזהירות המוטלת, בנסיבות העניין, על הנהג העומד לפנות שמאלה וממדת הסיכון להתרחשות התאונה שאותו נהג נטל. סעיף 21(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 המגדיר יסוד נפשי של רשלנות (ואשר חל על עבירות הרשלנות נשוא עניינו מכוח הוראת סעיף 34 כג לחוק), קובע כדלקמן:

"רשלנות - אי מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות או לאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה, כשאדם מן היישוב יכול היה, בנסיבות הענין, להיות מודע לאותו פרט, ובלבד -

- (1) שלענין הפרטים הנותרים היתה לפחות רשלנות כאמור;**
- (2) שבעבירה שעם פרטיה נמנית תוצאה שנגרמה על ידי המעשה או סכנה העלולה להיגרם בשלו - העושה נטל סיכון בלתי סביר להתרחשות התוצאה או לגרימת הסכנה כאמור.**

ברור אפוא כי לא בכל תאונה המתרחשת בצומת, האחריות לגרימתה תוטל על כתפי הנהג שהיה בעל הזכות המשנית לחצות את הצומת. כללי זכות הקדימה הקבועים בתקנות התעבורה, נועדו להסדיר את ההתנהגות בדרך, אך בשום אופן לא באו כדי להטיל אחריות מוחלטת על הנהגים בעלי הזכות המשנית ולהקנות לנהגים בעלי זכות הקדימה חסינות מפני אחריות פלילית בגין תאונות דרכים שגרמו ברשלנותם. כבר נקבע בבית המשפט

העליון כי "על נהגי הרכב להפנים כי זכות קדימה מקבלים ולא נוטלים" (ע"פ 8349/12 גראב נ' מדינת ישראל (2013)). השאלה העיקרית היא אפוא האם התרחשות התאונה נופלת בגדרי חובת הצפייה הסבירה של אותו נהג וכפועל יוצא מכך האם אותו נהג "נטל סיכון בלתי סביר" לגרימתה. האחריות כאמור אינה מוחלטת: "לא כל סיכון הינו גם סיכון שיש למנוע" (ע"פ 7193/04 יקירביץ' נ' מדינת ישראל (2007)). התשובה לשאלה העיקרית תלויה במספר גורמים: אורך שדה הראיה העומד לרשות הנהג החוצה את הצומת; רוחב הצומת והזמן הדרוש לו כדי להשלים את חציית הצומת בהינתן סוג כלי הרכב שלו ומהירות נסיעתו; צביון הכבישים הנפגשים בצומת; אופי הדרך והאם היא עירונית או שאינה עירונית ומהי המהירות המרבית המותרת בה; מהירות נסיעת הרכבים האחרים החוצים את הצומת; תנאי הדרך והתנועה בה; מזג האוויר; מצב הראות; ועוד. כל אלה גם קובעים האם הרכב בעל זכות הקדימה נחשב "קרוב לצומת", אם לאו. לא למותר לציין כי לא כל רכב הנמצא בטווח שדה הראייה הוא רכב "קרוב לצומת" שחובה לתת לו זכות קדימה לפני שחוצים את הצומת. שכן, שדה הראיה יכול להיות די ארוך ואותו רכב רחוק במידה מספקת כדי לאפשר את חציית הצומת בבטחה. כך גם כאשר מדובר בדרך עירונית והתנועה בה אטית וצפופה, דומה כי אין לדרוש מנהג המבקש לחצות את הצומת להמתין עד להתרוקנות הכביש מרכבים כדי לעשות כן. מנגד, כאשר מדובר בכביש מהיר וצומת מסוכן, ברור כי גם רכב רחוק הנראה לעין נחשב "קרוב לצומת" ויש לתת לו זכות קדימה, וגם למהירות הרכב העומד לחצות את הצומת יש השלכה על קביעה זו. על כל פנים, הדברים האמורים הם על דרך הכלל, ומובן כי כל מקרה יבחן בחינה פרטנית לגופו ולפי נסיבותיו הספציפיות.

10. ולענייננו - התביעה לא הציגה נתונים מספיקים על מנת לחייב את הנאשם ולקבוע שהוא נטל סיכון בלתי סביר לאפשרות התרחשות התאונה כשחצה את הצומת. נהפוך הוא. מהממצאים שהונחו לפני בית המשפט בתיק זה ניתן לומר כי התנהגותו של דגש היתה כה חריגה ובלתי צפויה עד כדי ניתוק הקשר הסיבתי המשפטי בין התנהגותו של הנאשם לבין התאונה. במילים אחרות, אפשר לקבוע (ולו ברמה של ספק סביר) כי בפנייתו שמאלה בצומת נטל הנאשם סיכון סביר לאפשרות התרחשות התאונה ומשסיכון זה התממש - אין לראותו כאחראי בפלילים לגרימת התאונה. פשיטא כי הנאשם לא יכול ולא צריך היה לצפות שבמהלך הפניה שמאלה יגיח לעברו רכב במהירות מופרזת, ונהגו לא ידע לשלוט ברכב ואפילו לא יכלו להן מחמת המהירות הגבוהה והן בגלל העדר הכשרה והתאמה הדרושות לאחיזה בהגה, ויתגש בו בעוצמה.

מסקנה זו גם נתמכת בדבריו האוטנטיים של איסר אבו ג'נב, חברו של דגש שנסע עמו ברכב ביום התאונה, שניסה אמנם בעדותו בבית המשפט להגן על חברו ככל יכולתו, אך לבסוף הוא מסר תיאור וניתוח נכון ואמיתי של ההתרחשויות. מסקנתו היתה כי אם דגש "היה לו רישיון בחוק, הוא היה מבין בחוק ובנהיגה. במקומו הייתי עוצר" (פרוטוקול מיום 11.4.18, עמ' 9, שורה 28). ובחקירה חוזרת ניסיונו של התובע לתקן את המסר שהעביר עד זה לא צלח והוא חזר ואמר באופן מפורש וצודק כי "אם אין לי רישיון אני לא נוהג" (שם, עמ' 10, שורה 3).

11. אדגיש לסיום כי מושג "הסיכון הסביר" אשר תוחם את גבולות התפרשותה של הנורמה הראויה אינו מהווה מצב נפשי של הנאשם, אלא הערכה אובייקטיבית-נורמטיבית של התנהגותו אשר עליה מופקד בית-המשפט (מרים גור-אריה "העבירה של גרם מוות ברשלנות, והיחס בינה ובין עוולת הרשלנות" משפטים יב 257, 259-260 (תשמ"ב)). כך, בנסיבות המיוחדות של תיק זה, אני קובע כי התנהגותו של הנאשם לא חרגה

מסטנדרט ההתנהגות הסביר וכי בפנייתו שמאלה בצומת הוא לא נטל סיכון בלתי סביר להתרחשות התאונה
- ומכאן התחייב זיכוי של הנאשם.

ניתנה היום, כ"א חשוון תשע"ט, 30 אוקטובר 2018, בהעדר הצדדים.